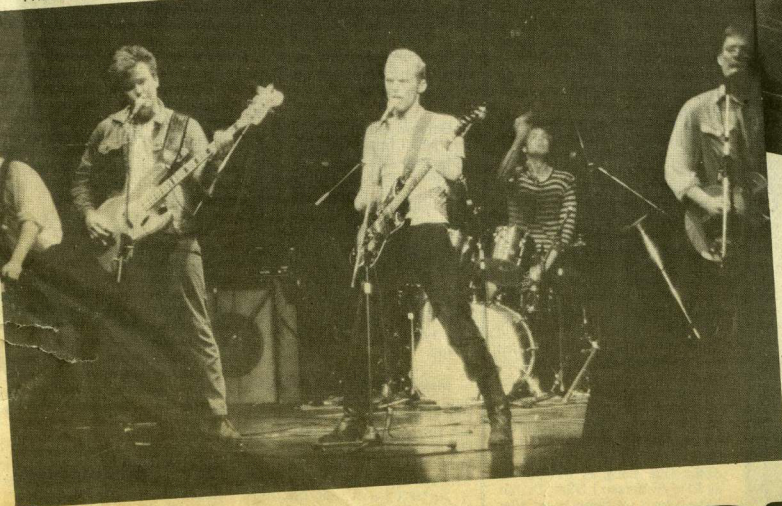

tab:

THE ALLER VÆRSTE

KJØTT

AU WILLY B
Foto: GERD JOHANSEN

ROCK OLYMPIADEN '80

Det finnes ikke så mange steder å spille for nystartede, uetablerte band her i Oslo. Riktignok finnes det et par større klubber, men disse er med noen få unntak fylt opp med gamle hobbymarxister, kvasifilosofier, kjønnsykdommer og teitinger og ymse kjønn som ikke har bedre å bedrive tida med enn å drikke seg sørpa, så de kan neppe kalles ideelle for musikk.

Et hederlig unntak er Cafe Lysthuset, som tar seg av mer punk/new wave-orienterte band, men ikke alle grupper spiller disse formene for musikk heller.

For godt og vel et år siden ble Interesseorganisasjonen for Amatør Band startet, og den hadde som hoved-formålsparagraf å skaffe grupper av ymse slag et sted hvor de kunne få spille. Og IAB har til nå slettet ikke gjort noen dårlig jobb. De har stått bak flere store konserter, de står bak en spesiell rocke-kro hver tirsdag, alt sammen gjort av idealistiske grunner, og ikke av økonomiske.

Det siste arrangementet i rekka hadde fått navnet ROCK OLYMPIADE OSLO 1980, og det inneholdt bl. a. to friluftskonserter i Spikersuppa i Oslo, pluss en hovedkonsett i Chateau Neuf. Og det er den som her skal omtales.

Visse forandringer var foretatt siden deres forrige konsert, for det første hadde de kuttet ned på antall medvirkende band, for det andre var gruppene svært forskjellige musikalsk sett, slik at det ble mer variasjon.

Konserten åpnet med en introduksjon til hele arrangementet, hvilket inbefattet en dross drittasting til Tore

Lande (arrangør av NM i rock), og jeg vet ikke jeg, hve begynner å nærme seg puta når jeg nå hører den dritten for første gang, jeg skulle anta at alle individer med vanlig intelligens og sunt folkevett er fullstendig klar over at fyren er en drittsekk, men han presterte jo utrolig nok å gå konk på hele greia, hva mer kan dere forlange? Men det er jo OK å ha noen å hakke på, vi trenger alle det!

Første Band: The Aller Vørste. De åpnet med en helfet versjon av Fleetwood Mac's "Albatross", og det tok ikke mange sekundene før jeg forsto at de hadde forbedret seg kraftig siden sist jeg så dem (like før jul). Nå spilte de tett og fint, og deira drummer er et geni. Jeg må dog innrømme at den aller første delen av deres opptreden var noget monoton/stereotyp, men fra "Blålys" og ut, hvilket vil si "Dans Til Musikken" "Materialtrett-het" og "Rene Hender" var alt fryd og gammen. Et oppkvikkende gjensyn.

Annet Band: Femina Vulgaris. Og for øyeblikket det helt klart, jeg synes det er jævlig bra at jenter i dag spiller rock i band osv. på den annen side kan jeg ikke si at jeg ble særlig imponert over det den femmannsstreke, unnskyld, femkvinnesterke gruppa Femina Vulgaris presterte på scenen. Jeg hadde sett dem før, på Kroa hvor Lars Grøndahl rapporterte for NT (se NT 3-1980), og der svingte de som bare det, her var de en skuffelse. De virket som om de var helt stive (scenestrekke?) og da virket det ekstremt teit når en liksom skal late som om en er helt med. Og deres gitarist Hilde et-eller-annet, som på

Kroa spilte så intenst at gitaren omtrent sto i flammer, fikk det såvidt til å gløde på G-strengen i soloen i deres norske av "Honky Tong Women", eller så var det like tørt som en interpellasjon i Stortingene. Musikken var stort sett tradisjonell rock, Betty Everetts "You're No Good", "Ruby Tuesday", en tradisjonell rock'n rollgreie, ei sjølkomponert vise som het "Svart Sjel", og litt til. Og la meg nå legge til at etter applausen å dømme, så tilhørte jeg en minoritet i salen. Men som min nå avdøde gamle tante pleide å si: "Man skal ikke under-vurdere styrken til bestemte minoritetsgrupper" (husk det Bjartmar).

Tredje Band: Kjött. De var i mine øyne og ører det beste bandet den kvelden. De har absolutt alt som trengs gående for seg. De har en brilliant vokalist i Helge Gaarder, som er et scenegeni hvis sådanne er til, de spiller intenst og energifyllt, la gå at de neppe kan sies å overkomplisere, usikken, men fort-rock er til for musikkens egen skyld, ikke for å vise andre hvor fort og flink det går an å spille. Dessuten har de stilige titler på en del av numrene, "Jeg gidder ikke leke med teitinger mer" og "Jeg vil bli som Jesus" lyder adskillig mer intelligent i mine ører enn hva de aller fleste andre band er i stand til å finne på. De drev som et lokomotiv hele veien, avslutningen var gnistrende versjoner av "Twist and Shout" og "My Generation", begge spilt i hundreogtvee, sistnevnte hadde til og med med bassolene.

Første Band etter Kjött: Dueslaget. Når det blir stablet seks band på ei scene i løpet av en kveld, så er det ganske klart,

i hvert fall statistisk sett at et av banda kommer til å gleppe totalt og rusle a banen med hve under armen. Og gruppa som led den triste skjebnen denne gangen, var Dueslaget. Egentlig er det liten vits å dissekere dem, det var bare dødsens kjedelig, uinspirert tradisjonell rock, fremført med omtrent samme glede som Sokrates hadde da han tømte giftbegeret. Men det var ikke alene deres skyld. For det første så ble de avbrutt av noe som skulle være ha-ha fra arrangørenes side etter første nummer, som det var sikkert gøy for de som var med, men for resten var ikke stort morsommere enn en av Teigens Trøtte Tåpeligheter. (In fact, jeg kan ikke engang huske hva det var).

For det andre, de ble også skjemptet av en redselsfull lyd, det fantes øyeblikk da jeg ikke kunne høre hva som var bass, orgel og gitar inni grøten. Og da minna lyden mest av alt om en tredjeklasses Motorhead bootleg innspilt på en hjemme-laget fonograf via Walkie-Talkie. Men grunnen til at jeg i det hele tatt har giddet å trekke fram disse unnskyldningene er at jeg tror de er i stand til bedre ting, de virket tross alt ganske habile på instrumentene sine, dessuten hadde de fantasi nok til å spille en ska-versjon av "Sussebas". Avslutningsnummeret var forøvrig deres beste, en norsk utgave av The Kinks "Dead End Street".

Band To etter Kjött: De Sjenerte. De Sjenerte hadde, ikke akkurat verdens klareste lyd de heller, men i motsetning til Dueslaget var akkurat det neppe så viktig for dem. De spilte down-home-punk. Kjött virket som Pink, Yes & Palmer i Sammenligning. Genuin aggressivitet var på ferde, men

de hadde også litt uflaks, gitaristen vrekka en streng, slik at i hvert fall et nummer måtte utgå. Men i hvert fall kom de seg gjennom "Det Kunne Aldri Vært Meg", "Folk Er Rare" og "Nåfårrubestemme-rei", pluss et nummer som handlet om det å bli atten og disillusjonert.

Et meget ung band forøvrig, når de får mer kjøtt på beina, kan de blåse hvem som helst av scena.

Siste band: Hartvik & The Heartbreakers. Et av de aller beste av de ikke altfor mange bluesbanda som finnes her i landet, og de skuffet ikke. De slapp heller ikke fra kvelden uten uhell, gitarist Knut Reiersrud knakk to gitarstrenger, hvilket muligens vippa nåla litt i negativ retning for ham, han er da liksom kjent som bandets store stjerne, jeg foretrak den andre gitaristen. De lød som Paul Butterfield anno LP nr. 1 forsterket med Albert Collins, og for uinnvidde kan jeg si at det lød bra.

Og det var hele konserten, egentlig skulle gruppene Destiny og Skunk spilt i kjellern etterpå, men klokka var blitt for mye, så det skar seg. Og for jeg nå forteller at et snilt menneske spanderte taxi hjem, så la meg legge til at Chateau Neuf neppe er det beste stedet å spille for grupper med minimalt av rutine, det er alt-for høyt under taket til at det er noen lett jobb og skape stemning når man ikke har noe navn å flyte på. Og jeg skulle anta at samtlige av gruppene som medvirket nok ville gjøre seg adskillig bedre på mindre steder med mer musikkvennlig forhold. Og så var det et snilt menneske som spanderte taxi hjem.....